payamdaily.ir

پیام آشنا

نخستین روزنامه صبح البرز

سال پانزدهم دوره جدید. شماره ۳۱۱۷
(شماره مسلسل ۲۵۱۱۷. سال بیست و چهارم)
سه‌شنبه/ ۳ آذر/ ۱۴۰۵
۱۴ / جمادی الثانیه/ ۱۴۴۸
24 / November / 2026
۸ صفحه. قیمت ۱۵۰۰۰ تومان

@Payamashna

بقایی در نشست خبری:

پاسخ ایران در بسته‌بندی شیک سید مجید موسوی

۲

هدایت ۳۰۰ هزار زن سرپرست خانوار به سمت اشتغال پایدار

۴

حضور ۲۵۷۸ هنرمند در جشنواره موسیقی جوان

۵

پیام آشنا گزارش می دهد

بیماران خاص در انتظار عدالت درمانی

عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس با تاکید بر اینکه کمبود دارو و تجهیزات پزشکی چالش گذرا نیست بلکه بحرانی ساختاری است، می‌گوید: عدم ایفای تعهدات بیمه‌ها نظام عدالت در سلامت را به چالش رسانده است. وی معتقد است که در آن عدالت در دسترسی به درمان تنها به شعار اداری تبدیل شده و بار مالی آن به خانواده‌های آسیب پذیر منتقل می‌شود در حالی که تأکید بر عدالت در سلامت و دسترسی عادلانه به خدمات درمانی همواره از اولویت‌های اصلی دولت بوده است..

۲

پیام آشنا گزارش می دهد

یارانه آرد زیر ذره‌بین؛ نان در مسیر تازه ساماندهی

۶

پایان کار نمایندگان پارا تکواندو ایران با ۴ مدال در قهرمانی جهان

۷

سرمقاله

شکستن محاصره

جعفر قنادباشی:

حتی اگر فرض کنیم آمریکایی‌ها بتوانند ضربات بسیار سنگینی به ایران وارد کنند، باز هم این مسئله به معنای بازگشایی تنگه هرمز نخواهد بود؛ چرا که در پاسخ به عملیات نظامی آنها، اقداماتی انجام خواهد شد که به‌طور قطع، وضعیت تنگه هرمز را پیچیده‌تر و مسئولیت بازگشایی آن را سنگین‌تر خواهد کرد.

ادامه در صفحه ۲

به بهانه درگذشت رضا امیرخانی، نویسنده ای بیرون از کلیشه ها

مردی که با کلمات پرواز می‌کرد

اختصاصی پیام آشنا- درگذشت رضا امیرخانی، نویسنده‌ای که طی سه دهه با رمان‌هایی سفرنامه‌ها و جستارهایش به چهره‌ای شناخته‌شده در ادبیات معاصر ایران تبدیل شد، فرصتی برای بازخوانی کارنامه اوست؛ کارنامه‌ای که قصه‌گویی، هویت ایرانی و نقد اجتماعی را در کنار هم قرار می‌دهد. امیرخانی دوم آذر ۱۴۰۵، پس از نزدیک به یک سال تحمل عوارض سقوط پاراگلایدر در منطقه مشاه دماوند، درگذشت.

از مهندسی و خلبانی تا داستان‌نویسی

رضا امیرخانی ۲۷ اردیبهشت ۱۳۵۲ در تهران متولد شد. او پس از تحصیل در دبیرستان علامه حلی، وارد رشته مهندسی مکانیک دانشگاه صنعتی شریف شد؛ اما مسیر حرفه‌ای‌اش به مهندسی محدود نماند. از نوجوانی به ادبیات علاقه داشت و نوشتن را آغاز کرد. در کنار آن، شیفته پرواز بود؛ سال ۱۳۷۱ گواهینامه خلبانی گرفت و بعدها پرواز با پاراگلایدر را نیز تجربه کرد.

نخستین رمان او، «رمیا»، در میانه دهه ۷۰ منتشر شد و نامش را در ادبیات داستانی مطرح کرد. این رمان با موضوع دفاع مقدس، سرگذشت جوانی را روایت می‌کند که پس از جنگ و از دست دادن دوستش، با دشواری بازگشت به زندگی عادی روبه‌روست. امیرخانی در این اثر، معنویت و تجربه جنگ را در متن زندگی روزمره قرار داد و از روایت صرفا حماسی فاصله گرفت.

«من او» و تثبیت یک امضا

چهار سال بعد، انتشار «من او» جایگاه امیرخانی را تثبیت کرد. رمانی با محوریت عشق، خانواده، سنت و دگرگونی‌های اجتماعی که بخشی از تهران قدیم را با جزئیات تاریخی و زبانی بازآفرینی می‌کند. شخصیت‌پردازی، فضاسازی و زبان متناسب با زمانه داستان، این اثر را نزد خوانندگان محبوب کرد. او در این رمان از گذشته و میراث فرهنگی نوشت، بی‌آنکه به بازگویی صرف نوستالژیک بسنده کند.

پس از آن، آثاری چون مجموعه داستان «ناصر ارمنی»، رمان «از به»، «بیوتن» و «قیدار» منتشر شدند. «بیوتن» بار دیگر به شخصیت ارمیا بازمی‌گردد، اما او را در مواجهه با تجربه مهاجرت و زندگی در آمریکا قرار می‌دهد. «قیدار» نیز با شخصیت محوری خود، سراغ مفهوم جوانمردی، رفاقت و مرام در زندگی شهری می‌رود. او در این آثار از تکرار الگوی روایی پرهیز کرد و فرم‌ها و فضاهای تازه‌ای آزمود؛ با این حال، بازی‌های زبانی و توجه به جزئیات در نوشته‌هایش تداوم داشت.

نویسنده‌ای فراتر از رمان

کارنامه امیرخانی به داستان محدود نبود. «داستان سیستان» حاصل همراهی او با سفر به سیستان و بلوچستان و روایت مشاهداتش است. «جانستان کابلستان» نیز تجربه حضور در افغانستان و مواجهه با مردم و فرهنگ آن سرزمین را ثبت می‌کند. او در «نیم‌دانگ پیونگ‌یانگ» سراغ کره شمالی رفت و در «شت نشا» و «فحات نفت» به نقد مسائل آموزشی، مدیریتی و اقتصادی پرداخت. این کتاب‌ها نشان می‌دهند که دغدغه او از جهان داستانی فراتر می‌رفت و جامعه و نسبت ایرانیان با جهان پیرامون را نیز دربرمی‌گرفت.

«رمش» از دیگر آثار مهم اوست؛ رمانی درباره تهران، توسعه شهری و پیامدهای ساخت‌وساز بی‌ضابطه که در سال ۱۳۹۷ جایزه ادبی جلال آل‌احمد و جایزه کتاب سال را دریافت کرد. امیرخانی مدتی ریاست هیئت‌مدیره انجمن قلم ایران را برعهده داشت و آثارش به زبان‌هایی از جمله عربی، روسی، اردو، ترکی استانبولی و اندونزیایی ترجمه شده‌اند.

آثار و دیدگاه‌های امیرخانی همواره محل بحث و نقد بود؛ او در داستان‌هایش به سنت و مدرنیته، ایمان و تردید، شهر و هویت پرداخت و در نوشته‌های غیرداستانی مسائل عمومی جامعه را پی گرفت. با درگذشت او، ادبیات معاصر ایران نویسنده‌ای را از دست داد که می‌کوشید تجربه ایرانی را با زبانی شخصی و روایتی خواندنی ثبت کند؛ کارنامه‌ای که از «رمیا» و «من او» تا سفرنامه‌ها و جستارهای اجتماعی، همچنان خواندنی و قابل بازخوانی است.

